

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobkyně: **DLS, spol. s r.o.**
sídlem Těšnov 1163/5, Nové Město, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Radkem Klesou
sídlem Riegrova 223/20, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2019, č. j. MSK 44505/2019, ve věci
přestupku

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 3. 7. 2019 navrhovala, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného uvedené v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil odvoláním napadené rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 2. 2019, č. j. SMO/143729/19/DSC/Haj. Tímto prvostupňovým rozhodnutím uznal správní orgán prvního stupně žalobkyni vinnou z přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť jako provozovatel ve výroku specifikovaného vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistila, aby při jeho užití na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Konkrétně mělo dojít k tomu, že dne 12. 4. 2018 v 13:49 hodin nezjištěný řidič řídil předmětné motorové vozidlo v katastru obce Klimkovice na 347. kilometru dálnice D1 v tunelu Klimkovice ve směru jízdy na Ostravu, kde byla dopravním značením „B 20a“ stanovena nejvyšší dovolená rychlost 80 km. h⁻¹, kterou překročil nejméně o 15 km. h⁻¹, když mu byla silničním rychloměrem Unicam VELOCITY4 naměřena ve výši 95 km. h⁻¹ (po odečtu možné odchylky přesnosti měřícího zařízení). Uvedené jednání vykazuje podle shodného závěru obou správních orgánů znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona. Za uvedený přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost k náhradě nákladů přestupkového řízení v paušální výši 1 000 Kč.
2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nesprávné a nezákonné s tím, že postupem žalovaného byla zkrácena na svých právech. Zcela zásadní nedostatek napadeného rozhodnutí, resp. postupu předcházejícího jeho vydání, spatřuje žalobkyně v porušení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, protože podle jejího názoru správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Prvostupňový správní orgán podle žalobkyně zcela proti smyslu právní úpravy přistoupil k jejímu potrestání jako provozovatele vozidla za situace, kdy měl veškeré indicie vedoucí ke skutečnému řidiči – pachateli přestupku. Žalobkyně připomněla, že již před vydáním prvostupňového rozhodnutí sdělila správnímu orgánu prvního stupně, že předmětné vozidlo poskytla k užívání společnosti CZECH RENT A CAR s.r.o., a to na základě smlouvy o operativním leasingu, na jejímž základě pak tato společnost vozidlo pronajímala v rámci své podnikatelské činnosti jako autopůjčovna třetím osobám. Dále bylo správnímu orgánu prvního stupně doloženo, že vozidlo měla v inkriminovanou dobu v užívání paní D.-A. T., a to na základě nájemní smlouvy ze dne 12. 4. 2018. Podle obchodních podmínek pronajímatele nesměl řidič bez předchozího písemného souhlasu pronajímatele přenechat užívání vozidla jiným osobám, než jsou uvedeny v nájemní smlouvě, přičemž písemný souhlas k užívání vozidla kteroukoliv jinou osobou dán nebyl. Podle žalobkyně je z uvedeného zřejmé, že nikdo jiný než označený řidič příslušné vozidlo řídit ani nemohl. Dále žalobkyně poukázala na to, že výzva k podání vysvětlení adresovaná označené řidičce byla správnímu orgánu prvního stupně vrácena zpět s uvedením „non réclamé“ (tj. nevyžádáno), z čehož je podle žalobkyně zjevné, že paní T. znemožnila doručení

písemnosti tím, že ji odmítla převzít nebo že neposkytla součinnost nezbytnou k řádnému doručení. Žalobkyně poukázala na § 24 odst. 3 a 4 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého platí, že taková písemnost se považuje za doručenou dnem, kdy k neúspěšnému pokusu o doručení došlo. Správní orgán se měl minimálně pokusit o opakované doručení výzvy, případně mohl využít institut dožádání do ciziny podle § 13 odst. 6 správního řádu, uložit paní T. pokutu, případně využít jiný institut směřující k zajištění účelu a průběhu správního řízení, například se pokusit o doručení prostřednictvím správních orgánů Rumunska. Žalobkyně dále poukázala na judikaturu správních soudů, podle které ani zaslání dvou zásilek (výzev k podání vysvětlení) nemusí představovat dostatečné úsilí, nepodaří-li se je řádně doručit.

3. Žalobkyně dále namítla, že nebyly provedeny některé důkazy, které navrhovala, a to konkrétně výpověď paní T. a pana F., pracovníka pronajímatele, který označené řidiče předmětné vozidlo předával a který by se tak mohl vyjádřit k tomu, jakým způsobem byla poučena o svých povinnostech ve vztahu k pravidlům silničního provozu. Správní orgán žádný z těchto navržených důkazů neprovedl a ani řádně nezdůvodnil, proč je odmítá provést. V tom spatřuje žalobkyně podstatnou vadu řízení, která měla vliv na nezákonnost rozhodnutí. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítla, že byly splněny podmínky pro zproštění její odpovědnosti za přestupek, neboť vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno po ní požadovat, aby přestupku zabránila. Konkrétně poskytla řidiče příslušné poučení o povinnosti dodržovat předpisy o provozu na pozemních komunikacích.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí s tím, že v žalobních námitkách není uvedeno nic nového. K námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že fikci doručení podle § 24 správního řádu lze uplatnit pouze při doručování do České republiky. Pokud se písemnost doručovaná do ciziny vrátila jako nevyzvednutá, nemohla být považována za doručenou. Dále zdůraznil, že odpovědnost provozovatele vozidla je odpovědností objektivní s možností liberace s tím, že sdělení údajů o totožnosti řidiče není ve vztahu k provozovateli liberačním důvodem. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že vozidlo nemohl řídit nikdo jiný, protože ani skutečnost, že určitá osoba má vozidlo v nájmu ještě neznamena, že jej v každém okamžiku řídila.
5. Rozhodující skutkové okolnosti zjišťoval krajský soud z obsahu správního spisu, ze kterého se podává, že dne 13. 4. 2018 oznámilo příslušné dálniční oddělení Policie České republiky správnímu orgánu prvního stupně podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, kterého se měl dopustit blíže neurčený řidič vozidla tím, že v době od 11. 4. 2018 00:00 do 12. 4. 2018 23:59 překročil na dálnici D1 v úseku 346,8 – 347,6 km ve směru Brno – Ostrava nejvyšší dovolenou rychlost, která je stanovena na 80 km. h⁻¹. K oznámení byla doložena fotografie vozidla včetně jeho RZ, údajů o čase měření (12. 4. 2018, 13:49:17) a o naměřené rychlosti (98 km. h⁻¹) a dále ověřovací list příslušného měřicího zařízení. Podle karty vozidla byla v době spáchání přestupku provozovatelkou předmětného vozidla žalobkyně. Výzvou ze dne 13. 4. 2018 vyzval správní orgán prvního stupně žalobkyni k zaplacení částky 500 Kč s odůvodněním, že je jako provozovatel předmětného motorového vozidla zapsána v centrálním registru vozidel a blíže neustanovený řidič tohoto motorového vozidla se dopustil shora popsáního jednání, které bylo ve výzvě rovněž právně kvalifikováno; současně správní orgán prvního stupně v rámci výzvy upozornil žalobkyni, že může příslušnému správnímu orgánu sdělit

ve lhůtě 15 dnů údaje o totožnosti řidiče, který skutečně vozidlo řídil v době spáchání přestupku. Na tuto výzvu reagovala podáním datovaným dne 23. 4. 2018 společnost CZECH RENT A CAR s. r. o. a sdělila, že předmětné vozidlo má v užívání na základě smluvního vztahu se žalobkyní, jehož existenci doložila smlouvou o operativním leasingu. Dále uvedla, že vozidlo řídila její zákaznice paní T. D. – A. a označila její adresu v Rumunsku. K podání dále připojila smlouvu s řidičkou, ze které vyplynulo, že vozidlo bylo paní T. půjčeno dne 12. 4. 2018. Správní orgán prvního stupně odeslal dne 24. 4. 2018 paní T. výzvu k podání vysvětlení, zda v rozhodné době řídila předmětné vozidlo. Podle doručky se poštovní zásilka s výzvou vrátila správnímu orgánu prvního stupně nevyzvednutá zpět se zaškrtnutým údajem „Non réclamé“. Usnesením ze dne 21. 6. 2018 správní orgán prvního stupně rozhodl o odložení podezření ze spáchání shora uvedeného přestupku s odůvodněním, že nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Následně vydal správní orgán prvního stupně dne 8. 8. 2018 příkaz, ve kterém uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená zákonem, a to s poukazem na shora uvedený přestupek. Proti příkazu podala žalobkyně odpor, ve kterém poukázala na to, že předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídila paní T., která byla jedinou osobou oprávněnou k jeho řízení, byla povinna podle smluvních podmínek dodržovat povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.

6. Dne 20. 9. 2018 rozhodl správní orgán prvního stupně ve věci shodně, jako shora uvedeným příkazem. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. Podstatou odvolacích námitek byl nesouhlas žalobkyně s postupem správního orgánu prvního stupně, který podle ní neučinil dostatečné kroky, které by umožňovaly zahájení řízení s konkrétním pachatelem přestupku. S uvedenou odvolací námitkou žalovaný nesouhlasil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil závěr, že správní orgán prvního stupně splnil podmínku učinění nezbytných kroků ke zjištění skutečného pachatele přestupku a pokusil se jí doručit výzvu k podání vysvětlení. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018 – 18, vysvětlil, že pokud tvrzený pachatel žije v zahraničí, písemnost správního orgánu se mu nepodaří doručit a správní orgán nemá k dispozici žádné další indicie, které by mohly reálně vést k určení totožnosti pachatele přestupku a k jeho usvědčení, je podmínka učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku splněna. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil objektivní povahu odpovědnosti provozovatele za přestupek podle § 125f zákona o silničním provozu s tím, že provozovatel vozidla musí být připraven nést případnou objektivní odpovědnost za jednání takové osoby, pokud se jí nepodaří kontaktovat či prokázat jí odpovědnost za přestupek. Důkazy navržené v odvolání (které žalobkyně navrhovala již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně), považoval žalovaný za nadbytečné, neboť skutečnost, že řidička byla před jízdou řádně poučena o povinnosti dodržovat pravidla silničního provozu, kterou měl prokázat výslech pana F., nezabýváje provozovatele objektivní odpovědnosti.
7. Krajský soud nařídil k projednání věci ústní jednání, kterého se zúčastnili zástupce žalobkyně a pověřená zaměstnankyně žalovaného. Oba při jednání setrvali na svých stanoviscích a uváděli skutečnosti na podporu své argumentace. Krajský soud přezkoumal

napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.

8. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
9. Podle § 125f zákona o silničním provozu *se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (odst. 1). Provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu (odst. 2).*
10. Podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu dále platí, že *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
11. Podle § 125f odst. 6 téhož zákona *provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*
12. Za stěžejní považuje krajský soud námitky žalobkyně, které se týkají výkladu výše citovaného § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu a jeho aplikace v přezkoumávané věci. Není sporu o tom, že podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu jsou zákonným předpokladem objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f téhož zákona předchozí neúspěšné kroky správního orgánu ke zjištění pachatele přestupku, tj. v daném případě řidiče, který podle zjištění policie při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost. V uvedeném požadavku se odráží subsidiarita přestupkové odpovědnosti provozovatele vozidla, která nastává až v případě, kdy není možné zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek. Jinak řečeno, za přestupek primárně odpovídá řidič vozidla a teprve tehdy, pokud nelze řidiče zjistit, vést proti němu přestupkové řízení nebo mu spáchání přestupku prokázat, nese za podmínek stanovených v § 125f zákona o silničním provozu objektivní odpovědnost za přestupek provozovatel vozidla. Výkladem dotčeného § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu a jeho aplikací v konkrétních případech se již mnohokrát zabýval Nejvyšší správní soud v řadě rozsudků (veškeré rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupné na stránkách www.nssoud.cz). Jejich obecná použitelnost je však mnohdy ovlivněna tím, že odrážejí konkrétní a individuální okolnosti daného případu. Proto nebylo možné bez dalšího převzít závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018 – 18, který sice aproboval postup

správního orgánu, který po první výzvě do ciziny, jež se mu vrátila jako nedoručená, již nepokračoval v dalších krocích a bez dalšího zahájil řízení o přestupku provozovatele, současně však v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „žalobce *konkrétní námitku týkající se nedostatečného zjišťování skutečného pachatele přestupku nevzněl v odvolání, resp. jeho doplnění, a uplatnil ji až v žalobě, což vypovídá přinejmenším o svérázné procesní taktice, kterou zástupci žalobce uplatňují i v dalších věcech, jak je Nejvyššímu správnímu soudu z jeho činnosti známo.*“ Právě poukaz na svérázné až obstrukční taktiky provozovatelů vozidel nebo jejich zástupců v souvislosti se sdělováním údajů o řidičích často ovlivňují závěry správních soudů ohledně rozsahu potřebné aktivity správního orgánu při zjišťování skutečného řidiče.

13. V přezkoumávané věci však nic takového nenastalo a z napadeného rozhodnutí se ani náznakem nepodává, že by se snad žalobkyně měla obstrukční minulost, či záměrně komplikovala správní řízení a ani krajský soud nemá pochybnosti o tom, že žalobkyně ve spolupráci s pronajímatelem vozidla (CZECH RENT A CAR s. r. o.) poskytla správnímu orgánu veškeré dostupné informace, které k osobě, jež měla mít v rozhodnou dobu auto v dispozici, měla. Krajský soud rovněž nesdílí paušalizující právní názor žalovaného prezentovaný u ústního jednání, podle kterého pokud se řidič nepřizná, nelze jej uznat vinným z přestupku. Je pravdou, že u přestupků, na které dopadá režim § 125f zákona o silničním provozu, bude bez přiznání řidiče důkazní situace zpravidla složitější, protože se jedná o přestupky, při kterých z povahy věci nebude přestupce ztotožněn přímo při činu, to však bez dalšího neznamená, že by bylo zcela vyloučeno uznat jej vinným na základě jiných důkazů, pokud jsou k dispozici. V přezkoumávané věci však krajský soud souhlasí s tím, že prvostupňový správní orgán neměl k dispozici dostatek jiných důkazů pro zahájení řízení proti konkrétní osobě a bez znalosti stanoviska označené osoby, nebo alespoň toho, že bezdůvodně odmítá podání vysvětlení (což by ovšem vyžadovalo zjištění, že se s výzvou k podání vysvětlení fakticky seznámila), nebylo možné přestupkové řízení zahájit. Z údajů, které na výzvu zaslala správnímu orgánu společnost CZECH RENT A CAR s. r. o. totiž vyplývá maximálně to, kdo měl auto půjčené, což ani krajský soud nepovažuje za dostačující pro závěr o tom, kdo auto v rozhodný okamžik ve skutečnosti řídil, na čemž nic nemění ani případný smluvní závazek nájemce nesvěřovat pronajatý automobil k řízení jakékoliv jiné osobě. Pokud tedy správní orgán prvního stupně nezahajoval řízení s označenou řidičkou za situace, kdy nepodala vysvětlení a ani si nepřevzala výzvu k podání vysvětlení, nepostupoval v rozporu s § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.
14. Zbývá posoudit, zda ke splnění předmětné povinnosti správního orgánu došlo toliko jedinou výzvou k podání vysvětlení, která se vrátila z Rumunska jako nedoručená. Se žalobkyní lze souhlasit potud, že v judikatuře správních soudů není zpravidla jedna výzva považována za dostačující pro splnění zákonného předpokladu uvedeného v citovaném zákonném ustanovení (nejedná-li se o případ spojený s obstrukčním jednáním ze strany provozovatele). V daném případě se však jednalo o právní styk s cizinou, při kterém má správní orgán velmi omezené možnosti. Podle § 65 odst. 1 zákona číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), se při doručování písemností ve styku s cizinou ve věcech týkajících se přestupků postupuje podle mezinárodní smlouvy, která je součástí právního řádu České republiky, nebo podle zákona. Krajskému soudu není známo, že by s Rumunskem byla uzavřena mezinárodní smlouva, která by upravovala právní pomoc dopadající na

přestupkové řízení a žádný přímo použitelný předpis v tomto směru nebyl vydán ani v rámci Evropské unie. Řešení nenabízí ani § 13 odst. 6 správního řádu, který ohledně mezinárodního dožádání odkazuje na zvláštní právní předpisy. Žádné takové předpisy upravující styk s cizinou, které by pokrývaly přestupkovou oblast, však rovněž neexistují. Z toho mimo jiné vyplývá, že při doručování do ciziny nelze využít fikci doručení ani není podklad pro mezinárodní spolupráci správních orgánů. Za tohoto stavu tak lze podle přesvědčení krajského soudu z hlediska naplnění podmínky uvedené v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu akceptovat v případě doručování do ciziny i jen jednu nedoručenou výzvu k podání vysvětlení. Námitku, spočívající v nedostatečných krocích ke zjištění skutečného pachatele přestupku, proto považuje krajský soud za nedůvodnou.

15. Kromě nedostatečných kroků při zjišťování skutečného pachatele přestupku uplatnila žalobkyně v žalobě také další žalobní body. V jednom z nich namítala, že se správní orgány dostatečně nezabývaly otázkou zavinění ve vztahu k fyzické osobě, jejíž jednání má být žalobkyni jakožto právnické osobě přičitatelné, ani možným zproštěním její odpovědnosti. Uvedené námitky nepovažuje krajský soud za důvodné. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na straně 6 (bod 8) zabýval objektivní povahou odpovědnosti žalobkyně za přestupek, včetně možností její liberace a správně uzavřel, že za liberační důvody lze považovat pouze ty, které jsou uvedeny v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu (odcizení vozidla, resp. tabulky s přidělenou SPZ nebo podání žádosti o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel). Jak správně konstatoval žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v řízení nebyl žádný z těchto důvodů naplněn a žalobkyně jej netvrdila ani v žalobě. Ustanovení § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu je od počátku součástí právní úpravy odpovědnosti provozovatele (ať již se jednalo o správní delikt, nebo nově o přestupek) a výklad, podle kterého se jedná o speciální právní úpravu a o taxativní výčet důvodů zproštění objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek, nezpůsobuje v praxi problémy a byl opakovaně potvrzen v rozhodovací praxi správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21). Namítá-li žalobkyně v této souvislosti, že se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou zavinění u fyzické osoby, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, tak tato námitka neodpovídá ani obecné právní úpravě odpovědnosti právnických osob za přestupky podle § 20 a násl. zákona o přestupcích, když podle § 20 odst. 6 téhož zákona odpovědnost právnické osoby za přestupek ani není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, jejíž jednání by bylo právnické osobě přičitatelné. V případě přestupku podle § 125f zákona o silniční kontrole se navíc, jak bylo opakovaně zdůrazněno, jedná o speciální objektivní odpovědnost se speciálními liberačními důvody a zavinění konkrétní fyzické osoby, jejíž jednání by bylo přičitatelné právnické osobě (tj. žalobkyni), se ani zde k odpovědnosti za přestupek nevyžaduje.
16. Způsob vypořádání předchozí námitky již do značené míry předurčuje také nedůvodnost dalšího žalobního bodu, ve kterém žalobkyně protestovala proti neprovedení navržených důkazů. Ty měly totiž z větší části prokázat právě ty skutečnosti, které nejsou pro přezkoumávanou věc právně významné. Žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí vysvětlil žalobkyni, proč nevyslechl svědka F. a zdůvodnění neprovedení tohoto důkazu považuje krajský soud za správné. Krajský soud proto ve shodě se žalovaným konstatuje, že pokud měla výpověď tohoto svědka prokázat, že řidička byla poučena o „*povinnosti dodržovat povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem*“ (viz bod IV odporu), tak se jedná z výše uvedených důvodů o skutečnosti

nerozhodné z hlediska odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f zákona o silničním provozu. Pokud pak měl výslech tohoto svědka prokázat, kdo vozidlo řídil, pak se opět tato skutečnost míjí s předmětem řízení o dotčeném přestupku a s jeho soudním přezkumem. Správní orgán totiž při projednávání přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu již nezkontroluje, kdo auto skutečně řídil a není to ani úkolem správního soudu při soudním přezkumu. Pro rozhodnutí soudu je podstatné, zda v době odložení věci byla splněna podmínka uvedená v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, tj. zda správní orgán učinil příslušné nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, čímž se již krajský soud zabýval v předchozích odstavcích. Pokud tato podmínka splněna byla, došlo k zákonnému „překlopení“ věci do režimu § 125f zákona o silničním provozu, na čemž již nemůže nic změnit ani případné pozdější zjištění či prokázání osoby, která automobil skutečně řídila. Nadto za situace, kdy žalovaný nezpochybňoval, že auto bylo pronajato a předáno paní T., obстоjí i závěr žalovaného, že výpověď svědka F. by k prokázání řidiče byla za této situace nadbytečná. Ze stejných důvodů nepovažoval za potřebné doplnit dokazování o jeho výslech ani krajský soud. To platí také pro výpověď paní T., která by sice nepochybně mohla sloužit k prokázání skutečnosti, kdo auto skutečně řídil, což však již bylo s ohledem na správný závěr žalovaného o „překlopení“ věci do režimu § 125f zákona o silničním provozu nepodstatné.

17. Nad rámec shora uvedeného krajský soud dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že v minulosti již žalobkyni v obdobné věci vyhověl (rozsudek č. j. 22 A 149/2016 – 46, který je v současné době přezkoumáván ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšším správním soudem). Přes značnou skutkovou podobnost obou věci jsou zde jisté rozdíly, které podle přesvědčení krajského soudu odůvodňují rozdílný postup. Ve věci vedené pod sp. zn. 22 A 149/2016 byl označený řidič z České republiky, výzvu k podání vysvětlení si převzal, pouze na ni nereagoval. Oproti právě posuzované věci tak měly správní orgány postaveny najisto, že označený řidič je kontaktní, o řízení ví, proto bylo namístě vyvinout větší aktivitu ke zjištění jeho stanoviska, případně vyhodnotit jeho bezdůvodné odepření výpovědi.
18. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
19. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, který by tak měl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, u jednání se však tohoto práva výslovně vzdal, proto krajský soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 7. října 2019

JUDr. Martin Láníček
samosoudce